

1. s. e. påske I
28. april 2019
Sundkirken 10

754 Se, nu stiger solen
234 Som forårssolen morgenrød
400 Så vældigt det mødte
248 Med thomaskravet
849 Igen berørt
678 Guds fred er glæden

Dette hellige evangelium skriver evangelisten
Johannes (Johs. 20, 19-31)

Bøn:

Vor Gud og far

Lad ikke tvivlen slå os om kuld,
giv os din fred og tro til at leve i håbet.

Amen

”Under halvdelen af medlemmerne i Folkekirken tror på Gud” – med den overskrift øverst på forsiden havde Kristelig Dagblad valgt at fejre påsken sidste lørdag.

Da jeg så den forside blev jeg virkelig træt,

jeg bliver altid voldsomt træt når aviser og meningsmålinger kommer med deres målebånd for at måle og udregne hvordan det står til med vores indre liv.

Hvis jeg selv bliver ringet op eller får spørge-mails fra det ene eller det andet, da svarer jeg som regel nej tak, jeg orker det ikke – og synes som oftest resultaterne bliver brugt til noget dumt og fortolket på mystisk vis.

I en tid hvor alt skal måles og vejes, kvalitetskontrolleres og dokumenteres, da skal troen på Gud åbenbart også have samme behandling og presses ind i et regneark.

Jeg læste først avisens You gov undersøgelse da dagens prædiken skulle skrives – og min yndlingsdiscipel – den skeptiske og insisterende Thomas dukkede op.

Hvad mon der var sket, hvis disciplen Thomas var blevet ringet op af analyseinstituttet You gov.

”Hej Thomas” sådan ville han helt sikkert have indledt den ihærdige spørger – de bruger altid

fornavn med det samme – somom det skulle vække større tillid, at de lader somom vi kender hinanden.

”Thomas, tror du på Gud?”

Ja, hvad mon Thomas ville have svaret på dette pludselig og personlige spørgsmål?

”Thomas, tror du på, at Jesus er opstået fra de døde?”

Thomas havde helt klart sagt nej.

Nej, jeg tror ikke på noget.

Nej, jeg tror ikke på Jesu opstandelse.

Hvis ikke jeg ser naglemærkerne og stikker min hånd i hans side, så tror jeg det ikke.

- Så langt et svar havde der nok ikke været plads til i analyseinstituttets spørgeark, så der var sikkert bare blevet krydset af i nej for Thomas.

Efter Jesu død på korset var der ikke meget tro og tillid og håb i Thomas – og heller ikke i flere af de andre disciple.

Så selv en af Vor Herres udvalgte 12 disciple ville altså havne i pulje med de 29% af kirkens medlemmer, som den dag de blev ringet op, sagde nej, da de blev spurgt om de troede på Gud.

Og hvad svarer man i det hele taget på sådan et svært personligt spørgsmål?

Tror du på Gud?

Hvornår kan man være 100% sikker i den sag?

Det er ikke så mærkeligt at 25% svarede ”Ved ikke”

Det er vel nærmest mere mærkeligt at hele 43% af de tilfældige mennesker YouGov spurgte svarede ja til at de troede på Gud.

Er man 100% sikker i sin tro, så er det nærmest ikke tro mere, men viden.

Så hvis nu vi er flere her i kirken i dag, som synes det er lidt svært at svare på det med troen, så er der altså også plads til os i fællesskabet.

Mere eller mindre troende – sådan har det været helt fra starten, helt fra opstandelsens morgen.

Spørgsmålet er nok både forsimplet og forkert, når telefonspørgeren stiller det.

Hvad er det – egentlig – han forsøger at spørge efter –

Ja, hvad er tro i det hele taget?

Tro er for mig at se et håb om, at det må være sandt.

Tro er et håb om at Gud er til.

Tro er en længsel efter, at det virkelig er, som det bliver fortalt os,

at Gud overvandt døden påskemorgen,

og at det også var vores død han overvandt med sin kærlighed.

Hvad er tro?

Tro er, når tilfældige mennesker på gader i Paris falder på knæ og synger sammen, fordi kirken brænder.

Tro er at synge salmer i flammernes skær.

Tro er, når man folder sine hænder i afmagt, når bomber springer midt under påskegudstjenesterne i Sri Lanka.

Tro er stille suk og forsigtige bønner om hjælp,
når børn bliver frarøvet livet ved
morgenmadsbuffeter på hoteller.

Tro er at råbe til himlen, når det onde og svære
krydser vores vej.

Tro er IKKE at kunne svare rigtig på
spørgeskemaer midt i aftenmaden.

Tro er ikke noget fast og bastant,
det kan komme og gå.

Tro er noget der opstår i os,
og som for de allerfleste af os er der,
når det virkelig gælder.

Når alting er af lave,
når vi hverken ved ud eller ind,
op eller ned,
og ikke kan andet end råbe og håbe, at han findes
ham vi råber vores bøn om hjælp til,
da er troen på spil

Tro er at håbe, at Gud findes.
Tro er længsel efter sandhed og håb i
opstandelseevangeliet.

De fleste har nok, ligesom disciplen Thomas, tvivlet på det vi har hørt om påskens begivenheder.

Tro er at vove at håbe, at dem vi har mistet, dem vi lagde i graven, at de ikke er gået til grunde, men lever og er i Gud.

Disciplen Thomas viser vej.
Han stod ved sin tvivl,
de andre omkring ham kunne ikke hjælpe ham ud af tvivlen.
Det kunne kun Vor Herre selv.
Thomas måtte se og mærke –

8 dage efter kom Jesus gennem de lukkede dage, han kom til de tvivlende og bange disciple, og til Thomas
– Thomas fik lov at røre, se og mærke at livet er meget større end døden.

Havde Yougov ringet lige på det tidspunkt, så ville Thomas nok have svaret ”Ja”
”Ja, jeg tror på Gud” ville han have sagt.

Det er ikke sikkert vi og mange andre af kirkens medlemmer er der lige nu.
Men det er faktisk heller ikke så vigtigt.
For uanset hvad vi tror eller ikke tror, så tror Gud på os.
Guds tro er vigtigere end vores tro.
Det er ham det kommer an på.

Gud har valgt livet og kærligheden og os.
Det burde stå øverst på forsiden af avisen.

Tro hører ikke hjemme i diagrammer og regneark.
Tro hører hjemme i menneskehjerner,
side og side med tvivlen.

Fred være med jer
– Jesus siger det hele 3 gange i evangeliet –
og det siges ved hver eneste gudstjeneste –
Fred er at leve som troende mennesker
– både når vi kan sige ja
– og når vi ikke kan svare.

Guds fred afhænger ikke af os.
Vi hilses med Guds fred både på dage med tro og
på dage uden tro.
Gud ske lov –

Ja, Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden,
som det var i begyndelsen,
således også nu
og altid
og i al evighed.
Amen